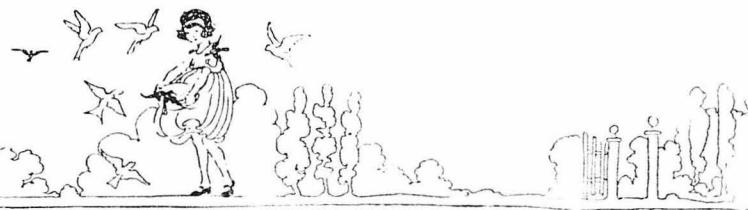

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Της Αναδυομένης Αφροδίτης. Τό επεισόδιο της βχαλίσσας με την Αγγελική Λιανοσταφίδα. Τάθεια της πεδιά. Μία συγκινητική πρόποση. Η Αμαλία με την έθνικη μαξ στολή. Η μανιά της πολυτελείας. Η απλότητης της βχαλίσσης. Φορέματα που στοιχίζουν έκαπτομμύρια!...

"Ηταν πράγματα ώραια γυναικα ή πρώτη μαξ βασιλίσσα; Ή πρώτες πληροφορίες για τη μαργαρίτα της Αμαλίας μαξ δεσμώνονταν στη ήταν έκτακτως ώραια. Ο Αλέξανδρος Ραγκανάς στα «Απομνημονεύματά του λέγει σταν ή δεσμίσσας έδραγκε από τη έδρα της στην προκυπαριά του Πειραιώς, όσοι είπαν είδαν θυμηθήκαν την Αναδυομένην Αφροδίτη.

Στο διέλιξ πάλι «Σελίδες τινές της ιστορίας του Ουδωνού, ο συγγραφέας μιλεί με ένθουσιασμό για τη δεσμίσσα: «Ποια θεία καλλονή... λέγει. Άλληδες γόδοι... και προσθέτει ότι ίστος η πετιά ζαφή μορφή, με υδράποδος λάμποντας έσπαισαν».

Δέχεται επίσης ότι κατά την άφιξή της στας Αιγαίνας συνέστη το ακόλουθη επιστόδιο: Κοντά στον Κερκίνειο μικρού ποδιών ψηφοράφη Αιγαίνας κέρη, από άρχοντική σικελανίας, ονόματι Αγγελική Λιανοσταφίδα προσέγγισε τη δεσμίσσα την μέρους των νεανιδών της Αττικής και της έπρεψερε ένα μεγάλο μπουκάτο τριαντάφυλλα. Η Αμαλία έγινε ότι περάλη της κέρη και ένθουσιασμένη για την υπορρίπτια της ίδιας πρόσωπον της, είπε:

— Τι πάρει ποιο είσαι καπέλλα μου!

Η Αιγαίνας, που κάποιος της Αμαλίας, τό έφιλησε και είπε:

— Αχ, έσαι ωροφάστερα, ρασίλισσα μου...

Είσαι αγγελός...

Η Αγγελική Λιανοσταφίδη έγινε μὲν τόν κατέρα ματά της πετούσαντας Αιγαίνας άρχοντισσερι, διεκρίνετο δὲ στας κοσμικά συγκεντρωνεις της έποιχτης της. Στον πρώτο Ανακτορικό χορό έχαρεψε τόσο πολύ καλ με τόση ζωηρότητα το σωτό. Ήταν έπεισα λιποτυμη και ή Αμαλία πού την άγκυρος σάνγκυρης πολύ.

***

Η καλλονή της Αμαλίας γίνεται υγιεινάν στας Εθνοπαικάς αιώνας. Αιγαίνη, με έπιδημητικό παράστημα, άν και σή ποιο ψηλή, ή πρώτη μαξ δεσμίσσα εγέ μαλλιά έλαφρως. Ξενία και τη συνημμένα έκεινο στας Γερμανίδες και μάλιστα στις νέες, λευκορρόδινο χρώμα. Τα μάτια της είχαν ένα χρώμα καταξάτερο γαλανό, αλλά χωρίς γλυκούτητα, καρμιλά σορά μάλιστα έκτινθρεπτίκην και σληράδα, που ήταν προήργετο μάλισταν πότι παρακαλείσθε πεισμά της ρασίλισσας.

Το τελεστέρο ώριμο χαρακτηριστικό της, έρισοργημένο από σίσους σόσους την έγγραψισσαν από κοντά ήταν τά ποδιά της. Ήταν πόλια! Μιας Ελατής περηγητιρια πού ήρθε στην Ελλάδα κατά το 1814 διηγείται για τη δεσμίσσα στην είσιγε κέρια άρκετα κομιά, σχις όμως και δράτια. Για άντιτάθμητα ομίς διά την στέρησην χρειού, ή φύσης την έπροσκινε με τέλειο πόδι, ποι νομίζει κανείς ότι δέλτα ποδαράκι μικρού παιδιού, μέσα σε διλογέτερα μάρνα παπούτσιάκια.

Το βέδαιο είναι διτή τόν καρό πού ή Αμαλία ήρθε στας Αιγαίνας, ήταν καπέλλα δεκαστού μόλις έτον και είχε σίη, τη δρασεσσότητα της ήλικιας της, ή ποια κάποια μάξιμη δίνει την έντυπωση πράγματι κακλονής.

Αργότερα ή κεπτότερη τόν χαρακτηριστικόν της, μαγά-σιγά, ουσιώδης. Με την ήλικια ή Αμαλία έχασε της κομψός γραμμής του κορμού. Αν και ποτέ δέν της έλειψε ή μεγάλοπρέπεια της καταγωγής την έχειν τούτων έποιχη πού πήρε μά νοικοκυρητικήν δραστηρία και δυσκαρψύτια. Ήριψ ομως καταληφθεί από τη δυσκαρψύτια αύτη, ή Αμαλία έλαμψε με την χάρη και τη ζωηρότητα της. Τρέλλαντον για την άνθοκομιά, για την ιππασία, για... την πολιτική, για τό χορό. Εγχέρευσε σίσους τόση γνωστούς χορούς της έποιχης ασφύραστη. Μόλις έμαθε ότι ήρθε από την Ουδωνό δένας νέος ονόματι Σκούτσα, διάληκμος χρευτής, τόν έκαλεσε στα άνάκτορα νά της μάθη τη μαζούρα που μάλις τότε είχε βγει. Την έποιχη έκεινη την είδε νά λαμπά μέσων πρώτο Ανακτορικό χορό ή έπιτετραμένος της Τουρκίας και είπε:

— Πολι θειάκιρη στήν πατρίδα την Χαριτωνίαν έδεινη μια τάσσα δεσμίσσα.

Η Αμαλία έζερνε της τουλαλέττες της άπο την Εύρωπη. Ιδιαίτερη προτίμηση είχε στο γαλάζιο χρώμα και τό πρανταφύλλι, γιατί σι συνδυασμοί αύτοι έτειραζαν στο γοδόλευκο

γεώμα του δέρματός τηρ. Στη γιορτή των γενεθλίων του Ουδωνού, ή δεσμίσσα παρουσιάστηκε με μανδιά τρανταφύλλι γαρνιρισμένο με άσπρην περιάτια. Κάτω από το μανδιά έφερε τό παράσημο του Τάγματος της Αιγαίνης και στο κεφάλι της διακρινόταν διάδημα. Στο γενί της δρασίδας έκεινης ή δεσμίσσα για πρώτη φορά έκανε πρόσοπο για την ήγεια του διαβλέπεις άλληντι!

Με το ελληνικό φορέμα φανερώθηκε για πρώτη φορά ή δεσμίσσα στην ιδιαίτερη θέση Φεδρούπολης 1837. Ο χρυσοκοράφος της έποιχης μάς πληροφορεί ότι: ...ημέρας της ομάδας με την έπισημη στολή, έζηγες απέργαστον ένδυσισμάτων, οι δέ ηγεμονοι μαγενέμενοι έπεισαν τα φίσια των εις τόν δέρμα και εις την διάβασή της ζητωκαργανγαί εδόνονταν την πόλη.

Εν τούτοις, κις μή νομίσει κανείς ότι η Αμαλία άγχοπος την έπισημητική πολυτέλεια. Η δεσμίσσα στης έπισημης έμφανταις της παρουσιάστηκε με την ανάλογη τουλαλέττα, στούς καθημερινούς της όμως περιπάτους ιντυσίους υπλούστατα και συνιστώντας την απλότητα αύτη σε όλες τις Ελληνίδες. Ας μη λησμονούμε σχετικώς στην έποιχη έκεινης διάφορες ένεσις κορεάς που περισσούσαν από της Αιγαίνας και Ελληνίδες τους έξιπτερούν ακόμη, ξεκαναν πολυτελεστέρας ποιμένες έμφανταις. Διηγούνται π.χ. στην ήγεια του ηγεμόνος Σωτήρας κορία Ορέστηων παρουσίασε στάς Αιγαίνας διαδοχικώς τουλαλέττες, διαμαντικά και σαντάλιας άλιξ μιαδος εκτοπομηρίου γαργαρών. Μάλιστα λαττόντερα περδείνεις στις μήνυμα την Αιγαίνην γάντια και καλτότες γαρνιρισμένες με διαράντια και πορφύρας περιτάξια. Όταν ότι πλουτικά αύτη ή γλυκίς λαττός παρουσιάστηκε στη δεσμίσσας φορείσας διλομέτρες δισπρά πάρεμα γαρνιρισμένο με γηραπέλιαν ποιητελές γοναρκιδίου σχεδόν τη γόντα και στο κεφάλι διάδημα με μαργαριτάρια γοντρά ισχιαί είναι φουντούκι!

* Ο Παλαιός.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΙΑΜΑΝΤΟ

Διαμάντι! Διαμάντι! Ποιεισκαί, μωρή Διαμάντι! Η πρώτη φορά άνεβαντο στο λόγγο, στο διονύσιο Και δέ εις διέποτο διόρθιο απόνιο στα τσακάρια. Και τό λυπητέρο στο τραγούδι δέν αώκ!

Διαμάντι! Διαμάντι! Ποιεισκαί μωρή Διαμάντι! Τό γίδια σου σε χέριν έμπη τον κήπο της παπά Και τρέψεις να τά μαχάς προτό το πάσιν μέρα Και σέ, δρά μακρομοίρα, καταρραστεί διαρειά!

Διαμάντι! Διαμάντι! Ποιεισκαί μωρή Διαμάντι! Γιά φέρεις από την οπαλήδη σου ενα διώλινο αγγείο Και για χρεμάτια με γάλα μπροστά σου μονορύφι Ηρακλείου στα μαστάρια κι αφράτο νά το πιώ!

Διαμάντι! Διαμάντι! Ποιεισκαί μωρή Διαμάντι! Διαμάντι μέγιστην άγριαν, ποι σα Κοιλάπι ζης... Βρεισά!... ευτυχησμένη νά σε φωνάξω πρέπει. Τό δέσι θειάλις τάχεις και τάλλα τ' αγνοεις.

Διαμάντι! Διαμάντι! Ποιεισκαί, μωρή Διαμάντι! Γιά μάσα σου τά σκυλιάτα σου, ποι πάσαν νά σε φων... Κι άν δέ σε έδω μου γεύγεις άλι ή ψυχή τού λόγγου, Ήσυ μάσα σου την ήγεια σπαγγαρισμένη ή Ήλιον! (Πρωτο Εσκίνημα.)

* Πιδωργος Αθάνασα.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό μέλλον τών πατιδών, είναι έργον τών μητέρων. Η μητέρες δέν δημιουργούν μόνον το παρόν όλη και τό μέλλον τών τάκων τουν.

M. Ναπολέων.

— Η μητέρα μεταδίδει στούς γιατούς της τά προσόντα τού νοι πηγε και τής καρδιᾶς τηρ.

Μιπυφών.

